

Jb kapitola 14.

[1] Člověk narozený z ženy má krátký věk, avšak nepokoje do sytosti. [2] Jako květ vzejde a zvadne, prchá jako stín a neobstojí. [3] Přesto na něj upíráš svůj zrak a přivádíš mě na soud s tebou. [4] Kdo dokáže, aby čisté vzešlo z nečistého? Vůbec nikdo. [5] Jestliže jsou stanoveny jeho dny, počet jeho měsíců je ve tvé moci, nepřekročí cíl, jež jsi mu vytkl. [6] Odvrát' od něho své oči, ať si pooddechne jako nádeník, který je rád, že má den za sebou. [7] Stromu zbývá aspoň naděje, že i když podřát, začne rašit znovu a že jeho výhonky růst nepřestanou, [8] byť odumřel jeho kořen v zemi a na prach ztrouchnivěl jeho pařez. [9] Jak ucítí vodu, pučí znovu, rozvětví se jako mladý stromek. [10] Zemře-li muž, rozpadne se. Zhyne-li člověk, kam se poděl? [11] Z moře se vytratí vody, řeka opadne a vyschne; [12] člověk ulehne a nepovstane a dokud nebesa budou, neprocitne, ze spánku se neprobudí. [13] Kéž bys mě skryl v podsvětí a schoval mě, než pomine tvůj hněv, stanovil mi lhůtu a pamatoval na mě. [14] Kdyby mohl ožít muž, jenž zemřel, čekal bych po všechny dny své služby, až budu vystřídán. [15] Zavolal bys a já bych se ozval, až se ti zasteskne po díle tvých rukou. [16] A kdybys pak počítal mé kroky, nedbal bys už mého hříchu, [17] zapečetěna by byla do uzlíku má nevěrnost, moji nepravost bys zastřel. [18] Také hora se rozpadne a zřítí, i skála se pohne z místa; [19] voda kameny omílá, svým proudem odplaví prach země; tak ničíš naději člověka. [20] Dotíráš na něho vytrvale, dokud neodejde, měníš jeho tvář a vyhostíš ho. [21] Neví, jsou-li jeho synové ve cti, není mu známo, jsou-li v nevážnosti. [22] Tělo bolestmi ho souží, sám nad sebou truchlí."